

Kelly Moran

Cred în fericire

volumul 2

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERPRESS, 2021

București

Original title: «Benediction»
German title: Wildflower Summer 2 - In diesem Moment
Copyright © 2020 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg
Copyright © 2017 by Kelly Moran
Copyright © 2021 Literpress Publishing
Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii
Literpress Publishing
LITERPRESS PUBLISHING
Str. Brebu, nr.3, sector 2, București
Email: Literpress@gmail.com
Magazin virtual: www.literpress.ro
Editori: Coman Iasmina, Drăgan Milica
Traducere: Cristina Radu
Tehnoredactare: Cristian Negoii
Grafică copertă: Hayalperest

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORAN, KELLY

Cred în fericire / Kelly Moran; trad. din lb.
engleză: Cristina Radu. - București : Literpress, 2021-
2 vol.

ISBN 978-606-95180-4-5

Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-95181-6-8

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.*

WILDFLOWER SUMMER (2) –
«Benediction» - In diesem Moment

Capitolul Unu

Cu coastele ce o dureau agonizant, sângele ce îi curgea din nas și de pe buză și cu ochiul drept umflat și aproape închis, Amy Tarcher se poticni intrând pe poarta de fier a ranch-ului Cattenach de pe proprietatea celei mai bune prietene pe care o avea. Abia o țineau picioarele de crampe și amețeala îi dădea de furcă. Pietrișul de pe aleea pavată cu piatră scrâșnea sub șlapii pe care și-i târșâia, dar asta era tot ce reușise să ia când fugise de acasă.

Casa lui Amy arăta ca în cărțile poștale ilustrate se afla într-o zonă mai veche din cealaltă parte a ranch-ului întins al Oliviei. Ceea ce însemna că într-un fel mersese pe jos cinci kilometri să ajungă aici. Nu putea folosi mașina. Înainte ca soțul ei s-o ia razna și s-o aducă în starea asta plină de vânătăi, tăiase cauciucurile, îi spărsese telefonul mobil și izbise cu ciocanul echipamentul ei foto. Asta o duruse aproape mai mult decât bătaia pe care o încasase.

Văzând capătul drumului, ea se sili să-și miște picioarele și merse în susul aleii într-un ritm de melc beat. Mijindu-și ochii în soarele strălucitor, se uită la cabana din lemn înălțată pe trei etaje care se afla drept înaintea ei, apoi la restul împrejurimilor. Pentru că era la amiază, doar mătușa Oliviei, Mae, putea fi în casa principală. Când Amy se apropie, se uită înspre dreapta

și se concentrează asupra șopronurilor. Trei la număr, unul lângă altul.

Era salvată.

Sub pașii ei, iarba grasă fâșâia și plopii se mișcau ușor în bătaia vântului. Mirosul de fân și pământ plutea în aer, așa de familiar încât îi veni să plângă. Primăvara timpurie adusese temperaturi plăcute, dar ea nu se putea încălzi. Probabil că nu va putea vreodată.

Simțind durerea, își repetă iar și iar că asta era. Se săturase. De îndată ce va fi în stare, va intenta divorțul de Chris și își va schimba numele înapoi în Woods. Era cuprinsă de descurajare și rușine. Dar nu era nimic nou. Totuși, va face ceva în legătură cu asta.

În sfârșit. Reușise.

La un pas de a se prăbuși, cu mușchii încordați, se sprijini de intrarea primului șopron, simțind că în piept îi apare o urmă de ușurare. Ușile din față și spate erau deschise, soarele intrând pe culoarul lung și îngust dintre boxele cailor ce erau aliniate pe amândouă părțile. Cea mai bună prietenă a ei, Olivia, stătea la capătul îndepărtat al culoarului, verificând un clip board. Părul ei castaniu era strâns în coadă de cal, avea jeanși și o cămașă de flanel ce-i venea ca turnată. Amy nu văzuse niciodată ceva mai frumos în jalnica ei viață.

– Liv? Își drese glasul răgușit și încercă din nou. Liv, ajutor. Fața ei trebuie să fi fost mai umflată decât credea pentru că rostise nedeslușit cuvintele.

Capul Oliviei tresări.

– Ah, Dumnezeuule. Amy? Ce s-a întâmplat? Clip boardul căzu la pământ.

Amy se poticni în față și se întâlniră în mijlocul culoarului pe când aluneca la pământ ghemuindu-se plină de durere. Coastele ei protestară.

– Chris...

Olivia se așează lângă ea și puse cu grijă capul lui Amy în poala ei, dându-i cu blândețe părul încurcat de pe față.

Amy închise ochii simțind atingerea alinătoare.

– Mi-a tras o... bătaie.

– Chris ți-a făcut asta?

Ea dădu din cap, nefiind în stare să facă altceva.

Olivia desfăcu stația de la cureaua și vorbi în ea.

– Nakos? Strigățul ei disperat chemându-l pe supraveghetor străpunsese liniștea înconjurătoare. Am nevoie de tine aici. Acum. Se uită spre Amy. E cu Nate la pășunea din sud să repare niște garduri. Vor ajunge aici cam după douăzeci de minute. De ce nu m-ai sunat?

– N-am putut. A... distrus... telefonul. Și mașina.

– La naiba, Amy. Ai venit pe jos până aici? Pentru că era prea obosită și o dureau toate pentru a mai da din cap, Olivia trebuie să fi priceput aluzia pentru că luă stația a doua oară. O să-i spun mătușii Mae s-o cheme pe Doc Hank. Și pe Rip.

Șeriful. Da, ce idee bună.

Dar înainte ca Olivia să poată scoate un sunet, răsună un pocnet și inima lui Amy se opri la vederea trăgaciului unui pistol. Din spatele Oliviei, apărură o sclipire metalică și o apăsă pe tâmplă.

Tot ce putu vedea Amy din poziția ei întinsă la pământ fu cracul unui pantalon, dar mirosul acru de bere îi spuse că bărbatul ei se hotărâse s-o urmeze până aici.

Chris se clătină pe picioare și apărură în raza ei vizuală.

– Dă-mi stația, jigodie ce ești.

Ochii albaștri rotunzi ai Oliviei se făcură mai mari dându-i lui Chris stația peste umăr cu o mână tremurândă. Nu-și luase ochii de la Amy, în vreme ce în privire îi apărură o expresie gen ah, la dracu'.